

Серія «Художня література»

Дизайн обкладинки Антоніни Костаревої

Ерін Кас

К28 За власним бажанням / Ерін Кас. — Х. : Віват, 2026. — 320 с. —
(Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-1301-7

Ліза ніколи не поступається — а тим паче чоловікам, які намагаються диктувати правила. Прикра сутичка біля нічного клубу через сім років несподівано переростає у професійне протистояння і парі. Дівчині доведеться працювати помічницею самовпевненого власника юридичної компанії Павла Вербоного. Офіс стає полем бою характерів, гострих слів і прихованих емоцій. Але коли між босом і помічницею спалахує пристрасть, плани летять шкереберть.

Ревнощі, старі травми, страх близькості, помилки вибору й випробування довіри змушують героїв не раз тікати від самих себе й одне одного. Це роман про те, як необережне слово може змінити долю, а сміливе рішення дати шанс на кохання й новий початок. І так, іноді найважливіше парі в житті ми програємо з радістю.

УДК 821.161.2-3

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-1301-7

© Ерін Кас, текст, 2025

© ТОВ «Видавництво "Віват"», 2026

ПРОЛОГ

Настрій у мене такий, що потрібно до лісу йти, щоб на людей не кидатися. Натомість я стою з подружкою біля модного клубу, подумки лаю себе, що наважилася у такому небезпечному для оточення стані вийти з гуртожитку, і активно підсмикую колготки, що постійно сповзають.

— Чекай, Надю, — не витримую, зупинившись. — Зараз... підтягну це нещастя. — Відходжу трохи далі, щоб сховатися за великим позашляховиком.

— А я от у панчохах, — муркоче Надя вдоволено. — Кажуть, у красивій білизні жінка почувається піднесено.

— А я бачу, що ти сьогодні відірвана від реальності. Від білизни піднеслася? — Перед тим, як задерти спідницю, перевіряю, чи не тиняється хтось поряд.

— Мабуть, малі колготки купила. Треба було більшого розміру брати. — Надя ніби перевіряє рівень моєї витримки.

— Надю, ти безстрашна? — гаркаю, смикаючи колготки. — Ой!

Злякано відстрибую, бо зненацька рвучко відчиняються двері авто й звідти лунає грубе:

— Я бачу, це ти безстрашна.

— Що ж ви мовчали? — белькочу розгублено, осмикуючи обтісну спідницю. Заточуюсь, бо відскочити від автівки не дає каблук, що застряг між камінням бруківки. Смикаю ногу й зачіпаю клатчем автомобіль. Згодна, звук неприємний, замочок скреготнув по металу. Але не настільки, щоб вискакувати з машини і лякати своїм кремезним виглядом. Високий, мужній і розгніваний.

— Не хоті...

— Це у вас новий метод пошуку клієнтів? — перебиває різко й роздратовано.

— Тобто? — зависаю.

— Пробачте, — підскачівши, Надька хапає мене за руку. — Ми вже йдемо.

— Я ж не подряпала ваше корито, щоб аж так гарчати, — відмовчуватися я не звикла. Подруга гучно зітхає кілька разів. — Це взагалі-то клуб, — махаю в бік будівлі, висмикуючи руку з Надійчиних лещат. — Там танцюють, а не сидять у машині, лякаючи перехожих.

— А це — стоянка, — тицяє собі під ноги. — Тут паркують автомобілі, а не трусами світять.

— Що?! — задихаюся від такого нахабства. Усередині вже клацнув перемикач протистояння і тихе Надійчине прохання мовчати мозок не сприймає. — Міг сказати, що сидиш в авто, а не витріщатися нишком.

— Теж мені, королева ескортниць, — гмикає. — Не там клієнтів шукаєш.

— Та пішов ти, старе мурло! — Наблизитись до нього заважає сталева хватка Надії.

— Що ти сказала? — повільно підступає він до мене. Відчуваю, як мене охоплює тривога й водночас азарт. Не поступатися чоловікам, хай знають, що не варто ображати дівчат.

— Погано чуєш? Ох, вибач, забула про твій вік. Старий, як прадавній ліс, ще й повчати надумав. — Переводжу погляд на перелякану Надьку: — Тепер не переймаюся, навряд він щось розгледів.

— Раджу змінити тактику. Доступність зараз не в моді.

— А я тобі раджу забронювати місце у геріатричному пансіонаті й не сунутися з порадами до людей, — шарпаю заляклу Надю за собою.

— Ти... Ти взагалі без гальм, Лізо? — шепоче шоковано.

— Я мала з ним погодитися? — гаркаю на неї. — Може, піти й перепросити?

— Та я втекти хотіла ще тоді, як він виліз із авто!

— Ох і пихате. Аж нудить від таких. Ти бачила, щоб у клуб хтось у костюмі приходив? Та він з минулого століття випірнув. Вміє тільки настрої псувати.

— Мені вже не до танців. Аж нудить.

— Запам'ятай: ніхто не має права ображати жінок! А тим паче — отаке зарозуміле хамло. Та до нього доторкнись — і розсиплеться на порошок.

— Ну ти даєш! — шоковано тягне Надя. — Я аж спітніла. Думала, ти зараз битися полізеш.

— Якби він не був таким кремезним і не виліз із такого дорогого авто...

— Не продовжуй, бо у мене напад станеться, — подруга поспішно ховається за дверима клубу.

Настрій — на нулі. Про танці й мови нема. У свої двадцять два роки я дедалі більше переконуюся, що чоловіки — то баласт, підкидають лише на емоційних гойдалках. А той тип на стоянці... Здавалося б, дорослий чоловік, але не відтерапевтований.

Надя тягне танцювати, весело перекикуючи музику. Приєднуюся до неї, проте витримую лише одну пісню, бо до мене тут-таки чіпляється черговий залицяльник. Щось говорить із ласою посмішкою, однак я вдаю, що не чую. Не шукаю знайомств та й узагалі хочу чимско-ріше повернутися до гуртожитку. А ще краще — додому.

Там спокійно, у батьків власний бізнес, там моє життя влаштоване. За п'ять років навчання я так і не змогла полюбити юриспруденцію, хоча й довіри батьків намагалась не зрадити. До випуску лишилося зовсім трохи, скоро ми з дівчатами роз'їдемося. Повернуся до батьків, а далі — якось складеться.

Ближче до одинадцятої витягаю Надю з клубу. Якщо не встигнемо вчасно до гуртожитку — не оминати ще одного скандалу. Але набагато серйознішого, бо комендантка жартів не любить. Не впустить — почуватимемо надворі.

Щойно виходимо — погляд схрещується з насмішкуватими очима. Він теж мене помітив. У зубах цигарка, на обличчі нахабна посмішка. Відвертаюся й беру Надю попідруч.

— Зазвичай так і починаються красиві історії кохання, — озивається вона, застібаючи куртку до підборіддя.

— Ти про що?

— Через кілька місяців ви зустрінетеся знову — і закохаєтеся по вуха.

— Надю, якщо не знаєш, про що поговорити, — краще помовч.

— Якщо відкинути його тон, то він... шикарний. Дорослий, але не старий. Може, років тридцять.

— Хіба то мало? Думала, ти гарно до мене ставишся, а насправді бажаєш отакого, — озирнувшись, вже не побачила його. — Щоб років за двадцять я прокидалась поряд із ним — і бачила вставну щелепу в склянці на тумбочці? Ні, мені такого і задарма не треба. А якщо ми все ж і справді колись зустрінемося — не пройду повз. Будь певна, нагадаю, що воно прибабахане.

Розділ 1

ПАРІ

ЛІЗА

Минуло сім років

— Лізко, привіт, — гукає сусідка саме тоді, коли вже збираюся сісти в авто.

— І тобі хелоу, — махаю їй рукою.

— До міста підкинеш?

— Тільки швидко, бо поспішаю, — наморщуюся, але відмовити не можу. Мілка добре мене знає, тому за п'ять хвилин уже мчить до мене. — Куди зібралася?

— Ох, — відхекується, — не повіриш.

— Сідай, розважатимеш мене дорогою.

— Чого це ти сьогодні така непоказна? Не на городи ж їдеш. Бодай спортивки на джинси змінила.

— Та ну, не встигла, — відмахуюся, рушаючи з двору. — Зате ти вирядилася. Флакон парфумів на себе вилила? — трішки опускаю скло. Хочу ще додати шпильку про колір її помади, проте стримуюся.

— На співбесіду їду.

— Що?! — реагую надто гучно. — З якого переляку?

— А що робити? Я заміж хочу.

— Здуріла? — коротко сміюся. — І де зв'язок між співбесідою і заміжжям? Та й нащо тобі заміж? Пригод мало у житті?

— Бо годинничок цокає, час гарно влаштовуватися. Може, пощастить якогось мільйонера зустріти.

— Угу, он він тебе на трамвайній зупинці чекає. Зараз підкину — фату надягай, — заочую очі. Точно клепки розгубила. — Ким хоч влаштовуєшся?

— Адміністраторкою у фітнес-центр, — задоволено видає.

— І яким боком ти до фітнесу? — пирхаю весело. Навіть не шкодую, що взяла її з собою. Хоч настрої підняла.

— А що? Я струнка, підтягнута, без зайвої ваги. Хто там перевірятиме, чи я справді бігаю щоранку?

— Ти худа, як глиста. І підтягнуте в тебе хіба обличчя, бо дуже туго хвоста затягуєш.

— Не всі можуть похизуватися третім розміром, — зиркає на мене. Стискає губи від образи. А що я такого сказала? Ображака знайшлась.

— Де хоч він, той фітнес-центр?

— В районі Європейської площі. Уявляєш, який там контингент?

— Ага, і всі тебе вже чекають. Треба поспішити, — виїхавши на трасу, додаю швидкості.

— Вчора у клуб ходила.

— Тебе там уже давно переростком вважають. Діти тобі до пупа, а ти серед них, як вожата у таборі.

— Костя крутився, як в'юн, увесь вечір загравав.

— Це сусідський малий?

— Дуже смішно, — бурчить і відвертається до вікна.

— Та кажи вже, я жартую.

— Ох, Лізко, треба валити з нашого села. Нічого нового не відбувається, а роки йдуть. Стояла під стінкою, діти танцюють і я, як ти кажеш, переросток. Мені вже двадцять п'ять, так усе життя пролетить — і не помічу. Я сім'ю хочу. Кохання, залицання, метеликів у грудях.

Всі дівчата цього хочуть. Навіть ти, просто не зізнаєшся. Зачерствіла, не вгризеш.

— Угу, не сперечаюся. Як сухар, але з родзинкою, — зиркнувши на неї, коротко сміюсь. — У мене злагоджене, насичене життя. Спокійне. Мені метеликів не треба, бо вони живуть недовго, а потім перетворюються на гидку волохату гусінь.

— Навпаки.

— У коханні саме так. Хочеш битися в істериці від захмарних почуттів — твоє діло. Не всі прагнуть вішати на себе обов'язки дружини. Розкажеш потім, як тобі в Дніпрі.

— Хіба може бути погано у місті? Ти ж там навчалася. Взагалі не розумію, чому не залишилася. Це ж інше життя. Яскраве. Хочу обійти усе: парк Шевченка, Монастирський острів, кінотеатри, торговельні центри. Посидіти в ресторані *Coast* під золотими пальмами чи в *Rio* з келихом прохолодного просеко, дивлячись на Дніпро. Можливо, навіть житиму колись в одному з хмарочосів біля набережної, найдовшої в Європі, — зводить догори вказівний палець, ніби цитує путівник для тих, хто вперше в місті. — Мріяти ж не заборонено. А клуби? Я нарешті зможу нормально відпочити. Не розумію, як можна відмовитися від такого життя, не посмакувати ним.

— Ось ти перевіриш і мене забереш, — хочу швидше згорнути цю тему.

У нас різні цілі та поняття про життя. Я маю безліч обов'язків, які тягну на собі, а Мілка працює в магазині, дивиться романтичні фільми й мріє, що колись її забере з села мільйонер, поклавши до її балеток увесь світ. А є жінки, яким не потрібен чоловік. Серед них я — Ліза Галах. Самостійна, сильна, розумна, гарна та байдужа